

Sygn. akt II Ca 612/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Łuchtaj (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Sędzia Sądu Okręgowego Tomasz Lebowa

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2013 roku w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi J. S. (1) oraz następców prawnych K. J. S., M. G., S. S. (2), E. K., Z. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II Ca 78/10

z powództwa J. S. (1) i K. S.

przeciwko W. G.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

postanawia:

odrzucić skargę.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2010 roku, sygn. akt II Ca 78/10, Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił apelację powodów J. S. (1) i K. S. od wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 30 czerwca 2009 roku, sygn. akt II C 390/08 (wyrok k. 183 akt II C 390/08).

W dniu 24 września 2012 roku J. S. (1) i K. S. wnieśli skargę o wznowienie postępowania w sprawie oznaczonej sygnaturą akt II Ca 78/10 zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu drugiej instancji. Jako podstawę wznowienia postępowania skarżący wskazali art. 403 § 2 k.p.c. powołując się na „uzyskanie nowych dowodów na poparcie pozwu”. Domagali się wznowienia postępowania i uchylenia wyroku oraz zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy darowizny z dnia 22 marca 2001 roku (skarga o wznowienie postępowania k.2).

Uzupełniając braki formalne skargi skarżący wskazali jako dowód, z którego nie mogli skorzystać w poprzednim postępowaniu: „treść zeznań pozwanego W. G. zapisanych w protokole rozprawy z dnia 23 lutego 2010 roku i złożonych przed Sądem Rejonowym w Lublinie w sprawie o sygnaturze akt I Ns 2107/08”. Wnieśli również o dołączenie akt I Ns 2107/08 Sądu Rejonowego w Lublinie oraz akt IX Gc 143/11 Sądu Okręgowego w Lublinie i zakreślenie skarżącym 14 – dniowego terminu na wskazanie dowodów z tych akt. Podali również, że z informacji uzyskanych od M. G. na początku września 2012 roku wynika, że w toku w/w postępowania składał zeznania pozwany, który „również i w tej sprawie podczas składania zeznań mógł dopuścić się w stosunku do powodów rażącej niewdzięczności”. W tej sytuacji wnieśli o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. G. na okoliczność, kiedy przekazała powodom informację o złożeniu przez

W. G. zeznań przed Sądem Okręgowym w Lublinie IX Wydział Gospodarczy w sprawie IX Gc 143/11. Skarżący wskazali również, że o treści zeznań W. G. ze sprawy o sygnaturze akt I Ns 2107/08 dowiedzieli się w dniu 7 listopada 2012 roku od Z. S. (pismo procesowe k. 24-26).

W trakcie niniejszego postępowania zmarł skarżący K. S.. Postępowanie toczy się obecnie z udziałem jego następców prawnych: J. S. (1), J. S. (2), M. G., S. S. (2), E. K. i Z. S..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy wskazana przez skarżących ustawowa podstawa wznowienia nie istnieje, a co za tym idzie skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2010 roku, I CZ 16/10, niepubl., LEX nr 686084, z dnia 30 maja 2007 roku, IV CZ 22/07, niepubl., LEX nr 533863, z dnia 24 stycznia 2007 roku, III CZ 1/07, niepubl., LEX nr 533907, z dnia 7 lipca 2005 roku, IV CO 6/05, Biul. SN 2005/9/14, z dnia 15 czerwca 2005 roku, IV CZ 50/05, niepubl. LEX nr 533865).

Ustawowe podstawy wznowienia postępowania zostały określone w przepisach art. 401 k.p.c., 401¹ k.p.c., 403 k.p.c. oraz 404 k.p.c.

Przywołany przez skarżących w skardze przepis art. 403 § 2 k.p.c. stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Przepis ten pozwala zatem na wznowienie postępowania jedynie w razie wykrycia, po uprawomocnieniu się zaskarżonego orzeczenia, takich okoliczności faktycznych lub dowodów, które nie mogły zostać przez stronę powołane w toku tego postępowania, a które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Nie dotyczy on natomiast okoliczności lub dowodów, które strona знаła i mogła powołać, a tym bardziej takich, które powoływała w toku postępowania, a które nie zostały przez Sąd uwzględnione lub zostały odmiennie ocenione. Pojęcie to nie odnosi się również do okoliczności jawnych z materiału poprzedniego postępowania a tylko niedostrzeżonych lub niezrozumianych przez stronę (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 maja 1968 roku, I CO 1/68, OSNC 1969, z. 2, poz. 36, z dnia 7 października 1980 roku, I PO 12/80, niepubl., LEX nr 8271, z dnia 10 lutego 1999 roku, II CKN 807/98, niepubl. LEX nr 78214, z dnia 2 marca 2012 roku, II CZ 200/11, niepubl. LEX nr 1215145, z dnia 6 czerwca 2012 roku IV CZ 11/12, niepubl. LEX nr 1232806, oraz III CZ 38/12, niepubl. 1231323).

Analiza treści skargi oraz pisma procesowego stanowiącego uzupełnienie braków formalnych skargi prowadzi do wniosku, że okoliczności wskazywane przez skarżących, jako podstawa wznowienia, nie mieszczą się w dyspozycji art. 403 § 2 k.p.c.

W szczególności powołany przez nich jako „nowy” dowód – protokół rozprawy z dnia 23 lutego 2010 roku ze sprawy akt I Ns 2107/08 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Lublinie, zawierający zeznania świadka W. G., został zgłoszony jako dowód w sprawie, której wznowienia się domagają (k.168 akt II Ca 78/10). Został również dopuszczony jako dowód z dokumentu przez Sąd Okręgowy w Lublinie na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 kwietnia 2010 roku na okoliczność treści zeznań W. G.. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2010 roku (sygn. akt II Ca 78/10), w którym została oddalona apelacja J. S. (1) i K. S., Sąd drugiej instancji orzekał mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony przed Sądami obu instancji. Sąd Okręgowy szczegółowo ustosunkował się do dowodu z dokumentu w postaci protokołu rozprawy ze sprawy I Ns 2107/08 zawierającego zeznania W. G. wskazując, że wnioski wyprowadzone przez J. S. (1) i K. S. z poszczególnych twierdzeń W. G., zawartych w tych zeznaniach, są nietrafne oraz z jakich względów.

Reasumując, dowód z zeznań W. G. złożonych w sprawie I Ns 2107/08, na który powołują się skarżący, był zgłoszony przez nich w postępowaniu apelacyjnym w sprawie, w której wnoszą skargę o wznowienie postępowania, a zatem nie

jest to tego rodzaju dowód, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Skarga, o ile powołuje się na ten dowód, nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Nie stanowi również ustawowej podstawy wznowienia powołanie się na zeznania W. G. złożone w sprawie oznaczonej sygnaturą akt IX Gc 143/11, w której to sprawie, zdaniem skarżących, W. G., „podczas składania zeznań mógł dopuścić się w stosunku do powodów rażącej niewdzięczności”. Samo przypuszczenie o możliwości istnienia określonego dowodu, nie odpowiada ustawowej podstawie wznowienia postępowania wskazanej w art. 403 § 2 k.p.c. W przepisie tym chodzi bowiem o środki dowodowe istniejące oraz wykryte przez osobę żądającą wznowienia postępowania i odpowiadające wszystkim cechom wymienionym w tej normie. Powołany przepis nie obejmuje natomiast swoją dyspozycją dowodów hipotetycznych, a tym bardziej dowodów, których strona dopiero zamierza poszukiwać w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania.

Należy zatem również wskazać, że nie mieszczą się w podstawie wznowienia, określonej przez przepis art. 403 § 2 k.p.c., wnioski skarżących o zakreślenie im 14 – dniowego terminu na wskazanie dowodów z akt dołączonych spraw o sygnaturach: I Ns 2107/08 i IX Gc 143/11. Nie jest to bowiem etap postępowania pozwalający na poszukiwanie dowodów. Skarżący wnoszący skargę o wznowienie postępowania i określający jako jej podstawę prawną art. 403 § 2 k.p.c. powinni wskazać środek dowodowy, który mógłby mieć wpływ na wynik sprawy, a z którego nie mogli skorzystać w poprzednim postępowaniu, a nie dopiero wnosić o zakreślenie terminu na „poszukiwanie” tych dowodów.

W świetle powyższego należało uznać, że przedmiotowa skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia i w konsekwencji odrzucić skargę na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.